

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[REDACTED] a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Pataki Norbert András ügyvéd úr (Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda, 1027 Budapest, Bem rakpart 46. I/6/a.) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § a)-b) alapján az első fokon eljáró Budai Központi Kerületi Bíróság útján az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1335 -0 /2017
Érkezett:	2017 JÚN 22.
Példány:	3
Melléklet:	7 db
Kezelőiroda:	1

+1 Bírósági aktó

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budai Központi Kerületi Bíróság 8.B.XI.493/2014/64. számú, és a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.XI.10.982/2015/198. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény II. cikkét, III. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését, és XXVIII. cikk (1), (2), (3), (7) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

A Budai Központi Kerületi Bíróság 8.B.XI.493/2014/64. számú I. fokú, és a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.XI.10.982/2015/198. számú II. fokú, jogerős ítéletét kérem megsemmisíteni. A II. fokú ítéletet 2017. április 3-án dobták be a postaládámba, ahonnan ugyanezen nap vettem ki. Nem tértivevényesen küldték, holott az alkotmányjogi panasz benyújtásának szándékát még a tárgyaláson előzetesen bejelentettem. A boríték másolatát mellékelem.

Az indítványozó az ítélethirdetésen nem volt jelen.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

III. cikk

(1) Senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgátságban tartani. Tilos az emberkereskedelem.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel

jár.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.

(3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

Én voltam a vádlottja annak a büntetőeljárásnak, amelyben a hivatkozott I-II. fokú ítéleteket hozták.

A vád lőfegyverrel visszaélés büntette és fegyveresen elkövetett garázdaság volt, később a minősítés tekintetében az ügyészség a köznyugalom súlyos megzavarásának minősítő körülményét is megjelölte, amit a másodfokú bíróság jogerősen el is fogadott.

Az eljárás végig „egy irányba” haladt, az eljáró szervek készpénznek vették bűnösségemet, amit félreérthetetlenül ki is mutattak. Az ezzel ellentétes irányú, az eljárás során felmerülő újabb és újabb bizonyítékokat ugyan nem söpörték az asztal alá, de csak azért nem, mert egyáltalán nem is foglalkoztak velük.

Alkotmányjogi panaszomban a sérelmeim egyik csoportját az olyan eljárási cselekmények, döntések – beleértve a végző jogerős határozatot – képezik, amelyekben jogaim korlátozása, az adott kényszerintézkedés foganatosítása, jogorvoslati lehetőség biztosítása nélkül történt.

1) Az I-II. fokú bíróság által felhasznált egyik leglényegesebb bizonyíték, amely bűnösségem megállapításához és – kirívóan szigorú, megtorló jellegű – megbüntetésemhez vezetett, az igazságügyi fizikus szakértői vélemény (Ny. ir. 545-556. oldal). Ebben a fizikus szakértő lövési anyagmaradványokat mutat ki a bal kezemről.

A kezeimről, elfogásom után pár órával levett, a testi integritásomat sértő bűnügyi technikai módszerrel rögzített minták lefoglalásáról azonban nem hozott a nyomozó hatóság határozatot (Jegyzőkönyv erről: Ny. ir. 539-544. oldal). Annak ellenére, hogy a Be. 169. § (1) bekezdés alapján ez kötelessége lett volna.

Így a lefoglalás ténye és módja ellen kötelezően biztosítandó jogorvoslati lehetőséget, a panaszt (Be. 195. §) nem biztosította a részemre a nyomozó hatóság.

Mindezt azzal a magyarázattal fogadja el a II. fokú ítélet (33-34. oldal fordulóján), hogy a mintavételre feltétlenül sürgősen szükség volt, halaszthatatlan nyomozati cselekményként, ugyanakkor a jogorvoslat úgyszemint vezetett volna eredményre. (Ezzel szemben épp a következő alponban fogjuk

látni, hogy a helyszíni szemle alatt viszont képes volt a nyomozó hatóság – igaz, indokolás nélküli – határozatot meghozni.)

Azzal, hogy a megkérdezésem és hozzájárulásom nélkül, a jogszerű tiltakozás lehetőségétől is megfosztva „tépkedtek” le anyagmintákat a kézfejem felületének jelentős részéről, negligáltak emberi mivoltomat.

Tárgyként kezeltek, amivel megsértették az emberi méltóságomat.

- 2) A [REDACTED] lefolytatott helyszíni szemle (Ny. ir. 151-160), az ott lefoglalt bizonyítási eszközök és az azokból származó bizonyítékok képezték a bizonyítás törzsét. E nélkül a lőfegyverrel visszaélés bizonyítása szó szerint lehetetlen, a garázdaságé (tehát hogy az elkövető személye énvelem azonos, mert magát az esemény megtörténését nem vitattuk) több, mint kétséges lett volna.

Ebből következően elemi szükséglete volt az eljáró ügyészségnek és bíróságnak annak kimutatása, hogy a helyszíni szemle igenis törvényesen lett lefolytatva, jegyzőkönyvből kitűnik az eljárási szabályok megtartása.

Mindenesetre tény:

a) A jegyzőkönyvet nem akkor írták alá, amikor befejeződött a helyszíni szemle, hanem utólag és ismeretlen időpontban, helyen (ennek ténye elismerve többek között: II. fokú ítélet 30-31. oldal fordulóján, 46. oldal tetején).

b) A szemle jegyzőkönyvének utolsó előtti oldalán, a lefoglalást elrendelő határozatnak *nincs indokolása*.

c) A lefoglalást szenvedő [REDACTED] nem nyilatkoztatták arról, hogy kíván-e panaszt tenni a lefoglalás ellen.

Utóbbit onnan tudhatjuk, hogy a szemle jegyzőkönyvének utolsó két oldalán, ahol a szokásos nyilatkozatnak kellene lennie (kíván panasszal élni, nem kíván, a rendelkezésre álló nyolc napon belül nyilatkozik) ilyen tartalmú nyilatkozat tőle nem szerepel, és a jegyzőkönyvet a benne levő lefoglalási határozattal sem személyesen, sem később postai úton az ő részére nem kézbesítették.

Közvetlen érintettségem ebben az alponban kifejtett jogsérelem tekintetében azért állapítható meg, mert

- A jogerős ítéleti tényállás szerint az 1-15., és 21-es számú bűnjelcímkek alatt az *én* személyes tulajdonomat képező tárgyakat foglaltak le.

- *Engem* ítélték el az így megszerzett bizonyítékok alapján.

- Az 1) pontban írtak, és hogy [REDACTED] nem biztosítottak panasz lehetőséget, nem arra engednek következtetni, hogy amennyiben velem szemben hajtják végre ezt a lefoglalást, akkor az én jogvédelmemre már jobban odafigyeltek volna, és nekem már engedték volna a panasz megtételét.

- A rendőrség teljes mértékben abban a – szerintük legalábbis helytálló - feltevésben fogott hozzá a szemléhez, hogy abban az én hozzám köthető tárgyak lesznek, amelyek folytán majd rám kell bizonyítani a bűncselekményt. Erről szól: helyszíni jelentés (Ny. ir. 121. oldalán a vonatkozó rész, a

szemle előtt már átkutatták a hátizsákot) ill. helyszíni szemle jkv. 3. oldal: még egy TEK munkatárs is előzetesen átvizsgálta a hátizsákot.

Tehát tudták jól, hogy ha eljárási szabálysértéseket fognak elkövetni, azt elsősorban az *én* rovásomra teszik majd.

- Nem csak arról van szó, hogy *én* nem tudtam jogorvoslással élni az *én* tulajdonomban lévő tárgyak birtokának elvonása miatt, hanem arról is, hogy *senki* sem tudott.

- A lefoglalást elrendelő határozat indokolásának hiánya miatt nem kaptam hivatalos értesítést arról, hogy az *én* tulajdonomat képező tárgyakat – okiratok, készpénz stb. - miért tartja hatalmában a rendőrség.

- A lefoglalást szenvedő [REDACTED] hűkihallgatására tett védelmi indítványt – ennek a lefoglalási szituációnak a tisztázása érdekében terjesztettük elő – az I.-II. fokú bíróság következetesen elutasította (II. fokú ítélet 46. oldal első bekezdés).

3) A jogorvoslati lehetőség megtagadásával végrehajtott lefoglalások (melyekből több is volt az eljárásban, a két leglényegesebbet emeltem ki) folytán összegyűlt „bizonyítékanyagból” kiindulva a bíróság jogerősen is bűnösnek mondott ki, és olyan büntetéssel sújtott, amely még a bűnösségem fennforgása esetén is kegyetlen, embertelen és eltűzött.

A bűnügyi költség viseléséről az *I. fokú bíróság* nem határozott (mert az egyik költségmegállapító végzés ellen - „szokatlanul”... - biztosították részemre a jogorvoslati lehetőséget, így fellebbezés folytán a részirat fel volt terjesztve az ítélethirdetés időpontjában a *II. fokú bírósághoz*).

Ezért *II. fokon* a főügyészség képviselője perbeszédében – ebben a tekintetben helyesen – azt indítványozta, hogy a bűnügyi költség viseléséről különleges eljárásban szülessen határozat (jogerős ítélet 17. oldal felső harmadában).

Ezzel ellentétben azonban a Fővárosi Törvényszék az ítélete rendelkező részében váratlanul rám terhelte a tetemes, egymillió kettőszázezer forintos bűnügyi költséget.

A jogerős ítélet ezen rendelkezése ellen (sincs) a számomra nyitva semmilyen jogorvoslati lehetőség. A felülvizsgálati okok között sem szerepel a bűnügyi költség törvénysértő kiszabása.

A Fővárosi Törvényszék összemosta a bűnügyi költség megállapítása tárgyában hozandó végzést az annak viselésének kötelezettségéről döntő végzéssel. Azzal, hogy a *II. fokú ítélet* rendelkező részébe belevette, - sem rendes sem rendkívüli jogorvoslással meg nem támadható módon - az *én* bűnügyi költség viselési kötelezettségemet, a bűnügyi költség viselési kötelezettségének elbírálását *egyfokúvá* degradálta.

Összefoglalva: a bűnügyi költség viselési kötelezettségét úgy róttá ki rám ezen eljárásban a bíróság, hogy ellene *jogorvoslati lehetőség nem maradt* a számomra, mert a másodfokú ítélet kihirdetésének pillanatában a rendelkezés nyomban jogerőre emelkedett.

4) Az *I. fokú bíróság* nem bírálta el a személyes költségmentességre benyújtott kérelmemet. Ezt a Fővárosi Törvényszék észrevételezi is ítéletében, (*II. fokú ítélet* 23-24. o. fordulója.). Ám ennek ellenére a másodfokú bíróság úgyszintén elbírálatlanul hagyja a kérelmet.

5) Nem értékelte az ítélet enyhítő körülményként a 2013. augusztus 16-18. napjai között, a Semmelweis Egyetem Pszichiátriai Klinikáján ebben az ügyben végrehajtott bűnügyi őrizetem folyamán a rendőrség általi megkínzásomat (négy végtagom kifeszítése és ágyhoz bilincselése 40 órán át, folyamatos fizikai fájdalmat és lelki megaláztatást okozva ezzel), és hogy ezen idő alatt az ügyvédemmel nem közölték fogva tartás helyét, nekem pedig nem engedték meg, hogy vele a kapcsolatot felvegyem.

6) 2015. október 30-án érkezett végzésével az elsőfokú bíróság illetve 2016. január 6-án a másodfokú bíróság fellebbezési eljárás keretében a jegyzőkönyv kijavítási kérelmet elutasította.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

4.1. Az 1), 2) pontokban leírt eseménysor úgy foglалható össze, hogy a nyomozó hatóság kényszerintézkedést hajtott végre a nélkül, hogy ellene jogorvoslati lehetőséget – akár csak formálisan is – biztosított volna. A 3) pontban maga a bíróság sértette meg a jogorvoslathoz való jogot, mivel nem hagyta meg a fellebbezés lehetőségét a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés vonatkozásában.

Mindhárom esetben arról van szó, hogy nem a jogszabályi háttér az alaptörvény-ellenes, hanem az, hogy a Be.-nek a panasz, illetve fellebbezési lehetőség biztosítását kötelezően előíró rendelkezéseit az eljáró nyomozó hatóság, és bíróság figyelmen kívül hagyta, és ez a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményezett.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a törvényben előírt jogorvoslati lehetőségeket az adott eljárást folytató rendőri, bírói szervek, ténylegesen biztosítsák is. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogorvoslathoz való jog sérelmét jelenti még az is, hogyha ugyan biztosítják a jogorvoslás lehetőségét, de nem hatékonyan, hanem „csak” formálisan.

Ehhez képest az, ami a jelen ügyben többszörösen is megtörtént, nevezetesen, hogy a törvény által kötelezően biztosítani rendelt jogorvoslási lehetőséget még formálisan sem kínálta fel az eljáró hatóság/bíróság az érintett számára, álláspontom szerint *a fortiori* egyértelművé teszi az eljárás tisztességtelen voltát.

Idézni kívánok a vonatkozó alkotmánybírósági határozatokból:

„[27] 2.1. Az Alkotmánybíróság számos alkalommal, többféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16], legutóbb megerősítve: 3059/2017. (III. 20.) AB végzés, Indokolás [15]}.

[28] A jogorvoslathoz való alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 734.). Minden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát {23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186., 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]; legutóbb megerősítve: 24/2015. (VII. 7.) AB határozat, Indokolás [19]}. A különböző eljárásokban a jogalkotó eltérő jogorvoslati formákat, jogorvoslatot elbíráló fórumokat állapíthat meg,

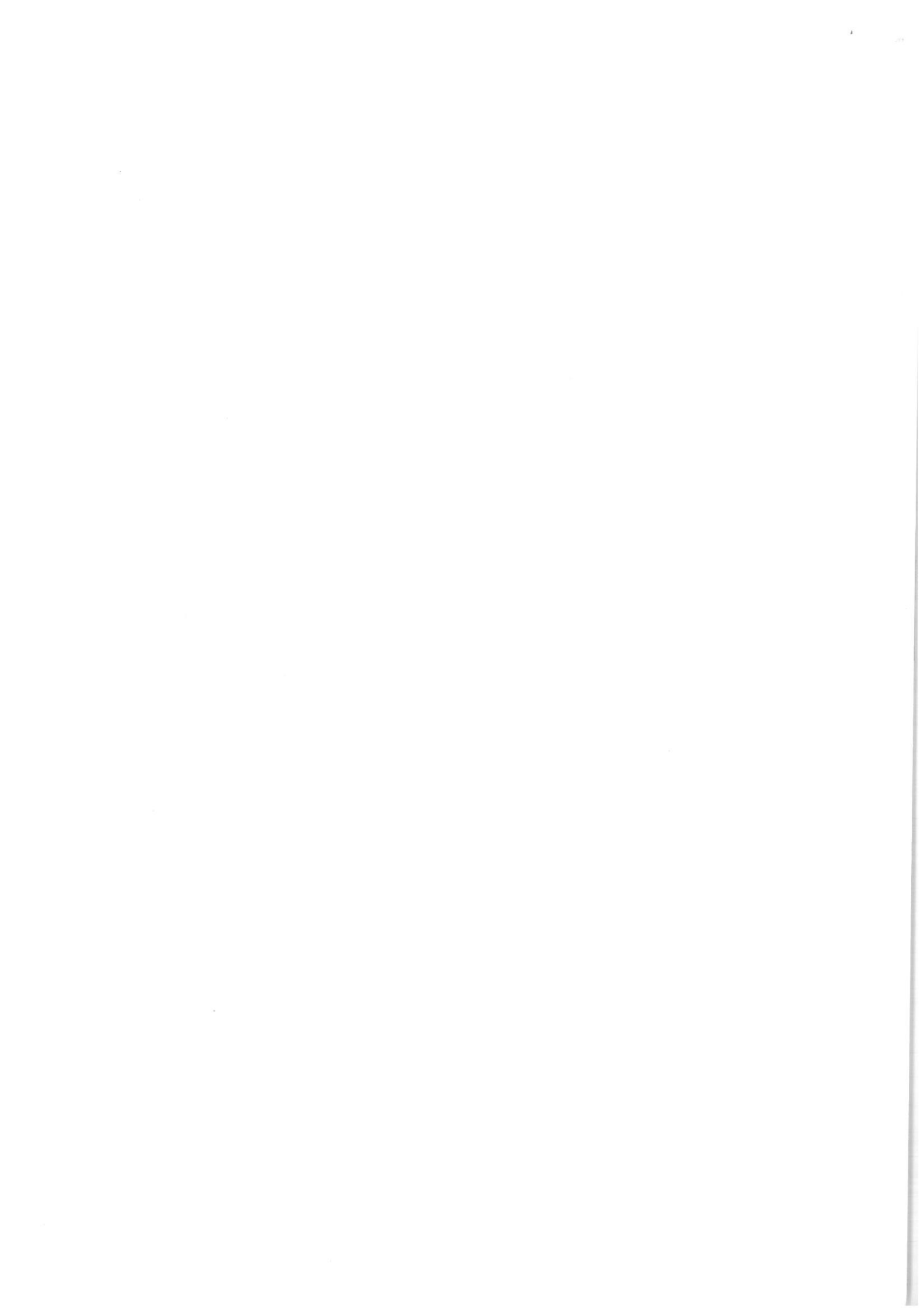
valamint azt is eltérően határozhatja meg, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet {1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.; hasonlóan: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.

[29] Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták {lásd például 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}, **hanem akkor is, ha a jogszabályban egyébként biztosított jogorvoslat más okból nem tud ténylegesen és hatékonyan érvényesülni**, így például ha azt a részletszabályok rendelkezései akadályozzák meg, ezáltal üresítve ki, illetve téve formálissá a jogorvoslathoz való jogot {lásd 21/1997. (III. 26.) AB határozat, ABH 1997, 103, 105–106.; megerősítve: Abh., Indokolás [31]}.

[30] 2.2. Az Alkotmánybíróság az Abh.-ban leszögezte, hogy a jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) a jogalkalmazó szerveket is kötelezi. Mindez összhangban van az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 13. cikkében garantált hatékony jogorvoslathoz való jognak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítélezési gyakorlatában kibontott tartalmával is. Az EJEB maga is hangsúlyozta ugyanis, hogy az Egyezmény 13. cikkében biztosított jogorvoslati jog hatékonyságának mind a jogszabályok, mind azok gyakorlati érvényesülését illetően is fenn kell állnia, amit az Egyezményben részes államok hatóságai nem akadályozhatnak működésük során jogszerűtlenül {Ilhan kontra Törökország[GC] (22277/93.), 2000. június 27., 97. bekezdés; Karácsony és mások kontra Magyarország (42461/13.), 2014. szeptember 16., 96. bekezdés; Szél és mások kontra Magyarország (44357/13.), 2014. szeptember 16., 93. bekezdés} {lásd: Abh., Indokolás [32]}.”

(IV/2161/2015. számú ügy, Budapest, 2017. május 23.)

„[19] 1. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy „valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elintézésére meghatározott határidő, vagy a sérelmezett határozat kézbesítésének szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége.” {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26], legutóbb megerősítve: 12/2015. (V. 14.) AB határozat, Indokolás [25]} Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát, ami azt feltételezi, hogy a jogorvoslatot végző szervnek ténylegesen meg kell vizsgálnia a kérelem érdemét. {Erről lásd: EJEB, *Bensaid kontra Egyesült Királyság*, (44599/98); 2001. február 6., 53. bekezdés.} **„Nem következik mindebből, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják.**

A jogorvoslati út igénybevételének nem előfeltétele továbbá valamely jog – esetleg alapjog – tényleges sérelmének a bekövetkezése, elegendő, ha az érintett megítélése szerint jogát (jogos érdekét) sérti a támadott döntés. A jogorvoslatihoz való jog mint alapjog sérelme tehát akként is megvalósulhat, hogy más (alap)jogi sérelem esetleg nem állapítható meg az ügyben. {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]–[17], 12/2015. (V. 14.) AB határozat, Indokolás [26]}” A jogorvoslati jog sérelme azonban gyakran kapcsolatba hozható, illetve visszavezethető más Alaptörvényben biztosított jog(ok) sérelmére is. Egyértelmű például a jogorvoslati jog és a tisztességes eljárás követelményeinek a kapcsolata, hiszen azoknak a jogorvoslati eljárás során is érvényesülniük kell. Ha tehát egy ügyben közvetett módon más alapjogi sérelem gyanúja is felmerül, a jogorvoslat akkor minősül hatékonynak, ha a panaszolt alapjogi sérelem tekintetében a tényleges orvosolhatóság lehetősége fennáll és sor kerül a panaszolt sérelem érdemi felülvizsgálatára.”

(24/2015. (VII. 7.) AB határozat)

Minderre tekintettel állítom az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét. Mivel ez a sérelem érdemben kihatott a végső döntésre, a súlyos szabadságvesztés büntetésre és mértéktelenül magas összegű bűnügyi költség fizetésre kötelezésemre – melynek fizetési felszólítását már meg is küldték -, állítom ugyanazon cikk (1) bekezdés sérelmét. A (2) bekezdés is sérült, hiszen a jogorvoslati lehetőségeket éppen azért tagadták meg, mert az eljárás első pillanatától kezdve eldöntött tény volt a későbbi jogerős elítélésem (álláspontom szerint...).

A bűnügyi költség viselésére történt kötelezéssel, mivel az az imént kifejtett módon, tisztességtelen eljárásban történt, az Alaptörvény XIII. cikkével védett tulajdonhoz való jogomat is megsértették.

4.2. Az emberi méltósághoz való jogom sérelmét – Alaptörvény II. cikk – látom abban, hogy 5-6 fegyveres rendőr úgy szólíthatott fel a kezeim „rendelkezésre bocsátására”, és az azokról való, kellemetlen minta „tépkedés” eltűrésére, hogy erre, sem nem mondhattam nemet – mert arra az esetre kényszerítő eszközök, fizikális kényszerintézkedés alkalmazása volt kilátásba helyezve -, sem pedig jogszerű, hivatalos formában nem tiltakozhattam ellene. Valamint az így nyert minták lefoglalása ellen sem.

„Az emberi élethezés méltósághoz mint abszolút értékhez való jog korlátot jelent az állam büntetőhatalmával szemben.”

(23/1990. (X. 31.) AB határozat)

Ezen alapjognak nem csak az olyan fokú helyrehozhatatlan sérelme a megengedhetetlen, mint amilyen az az 1990-es történelmi jelentőségű határozat foglalkozott, hanem az is, amikor valakivel - miközben személyi szabadságában korlátozva van – egy kényszerintézkedés (a lefoglalás) végrehajtása érdekében tárgyként bánnak, majd az így nyert „bizonyíték” alapot képez súlyos szabadságvesztésre történő ítéléséhez.

4.3. A költségmentességi kérelmem elbírálásának elmulasztása az indokolt bírói döntéshez való jogomat sérti, Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés.

„[62] 2.3. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában a tisztességes eljáráshoz való jogot annak egyik részjogosítványával – az indokolt bírói döntéshez való joggal – összefüggésben vizsgálta. Ebben – figyelemmel arra a következetes gyakorlatára, hogy az Alkotmánybíróság által nyújtott jogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az Emberi Jogok Európai

Bírósága (EJEB) által biztosított jogvédelem szintje {61/2011. (VII. 13.) AB határozat, ABH 2011, 291, 321.; 32/2012. (VII. 4.) AB határozat, Indokolás [41]} – részletesen áttekintette az EJEB-nek az indokolt bírói döntéshez való joggal kapcsolatos gyakorlatát (Indokolás [31]–[33]). Erre alapítva pedig rámutatott, hogy „[a]z indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül** jelentkezik.” (Indokolás [33])

[63] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság gyakorlatában „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.”

(3115/2016. (V.21.) AB határozat)

Szeretném hangsúlyozni, hogy számomra az egymillió-kettőszázezer forintos kötelezés az anyagi kivézetéssel egyenértékű. Ezért vagyok különösen érzékeny arra, ha nem tisztességes eljárásban történik a határozat meghozatala.

A bűnügyi költség viselésére történt kötelezéssel, és a költségmentességi kérelmem el nem bírálásával, az Alaptörvény XIII. cikkével védett tulajdonhoz való jogomat is megsértették.

4.4. A Semmelweis Pszichiátrián történt megkínzásom miatti panaszom nyomán 2013. szeptember eleje óta van folyamatban az eljárás. A rendőrség, az ügyészség és a büntetőbíróság nem mutatott nagy igyekezetet az alapjog sértő intézkedés elismerésében, még kivizsgálásában sem.

A panasz kivizsgálását ketté bontották büntetőeljárás és közigazgatási eljárásra. Utóbbit bíróságig kellett elvinnem, ahol jogerősen pert nyertem [REDACTED] llen (mellékelem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.31.394/2015/29. íteletet). Az ennek folytán megismételt eljárásban hozott I. fokú határozat (BRFK VI. kerületi Rendőrkapitányság 01060-105/1-15/2017.P.) két tekintetben már el is ismeri a teljesen nyilvánvaló jogsértést:

- A kibilincselés módja.
- Az ügyvéddel való kapcsolatfelvétel ellehetetlenítése.

A közigazgatási ítéletet védőm megküldte a jelen panaszban támadott büntetőítéletet meghozó tanácsnak a másodfokú eljárás folyamán, tehát tudatában voltak. Az első fokú bírósággal is ismertettük, hogy a bűnügyi őrizetem ilyen alapjog sértő körülmények között zajlott.

Éppen ezért – álláspontom szerint, és kérem ennek vizsgálatát az Alkotmánybíróságtól – a büntetőbíróságnak kötelessége lett volna az emberi méltóságomat és a kínzás, embertelen, megalázó bánásmód tilalmát megsértő módon végrehajtott bűnügyi őrizetem tényét az enyhítő körülmények között feltüntetni, és emiatt is számottevő mértékben csökkenteni a büntetésemet.

Azt a tény, hogy ennek folyamán az akkori védőm és én, nem tudhattuk felvenni egymással a kapcsolatot, pedig a védelemhez való jog megsértéseként kellett volna értékelni, és miatta további enyhítést eszközölni a kiszabott büntetésemre.

Ezeknek az enyhítő körülményeknek a figyelmen kívül hagyásával a büntetőbíróság az engem megkínzó rendőrhatalommal való szolidaritását fejezte ki.

Amivel ellenben megsértette az Alaptörvény II. cikk, III. cikk, XXVIII. cikk (3) bekezdését.

4.5. Nyomatékosan szeretnék hivatkozni a támadott ítélet, mint egy alaptörvény-ellenes tisztességtelen eljárás szükségszerű következménye, vonatkozásában az alábbi ABH-ra:

„A 14/2004. (V. 7.) AB határozat az Alkotmánybíróságnak a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó gyakorlatát összegezve megállapította, hogy "a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. A büntetőeljárás szempontjából ezek a tételek a büntető igazságszolgáltatás történeti rendszereinek felhalmozódott tapasztalatán alapulnak. Eszerint: az igazság feltárásának az a legmegfelelőbb módja, ha az ítélezésben független és pártatlan bíróság nyilvános tárgyaláson, a bizonyítás tekintetében egyenlő jogokkal résztvevő felek aktív közreműködésével lefolytatott eljárás eredményeként, közvetlen észlelése útján szerzett bizonyítékok szabad mérlegelésével állapítja meg a büntető felelősségre vonás eldöntéséhez szükséges tényeket." Hangsúlyozta továbbá, hogy a büntetőeljárás szabályrendszerének megalkotásakor **a tisztességes eljárás követelményei az eljárás szereplőinek jogai és védelme érdekében olyan garanciákat is megkívánnak, amelyek még az igazság megállapításának lehetőségeit is szűkíthetik** (ABH 2004, 241, 266.).”

4.6. Jegyzőkönyv kijavításával kapcsolatos problematika.

Indítványozó vezető védője kérte a 2015. 04. 28-i elsőfokú tárgyalásról felvett tárgyalási jegyzőkönyv kijavítását, illetve kiegészítését [REDACTED] vezető védő személyesen is betekintett az elsőfokú iratokba, tekintettel arra is, hogy a jegyzőkönyv többszöri érdeklődésre sem volt fellelhető, azonban mivel ott a jegyzőkönyvet nem találta meg, kérte annak postai megküldését is. A jegyzőkönyv átvételétől számított törvényi határidőn belül pedig kérte a jegyzőkönyv kijavítását, kiegészítését. Az elsőfokú bíróság azonban elutasította a kérelmét (szám: 8. B. XI.493/2014/84.). Az elsőfokú bíróság végzése ellen a védelem fellebbezést jelentett be amit a másodfokú bíróság elutasított 28. Beüf.XI. 13.126/2015/3. sz. végzésével. Az első és másodfokú bíróság arra figyelemmel utasította el a kérelmet, hogy az elkésett, holott a bíróság maga állapítja meg azt, hogy megállapítani nem lehet azt az iratok tartalma alapján, hogy mikor készült el a jegyzőkönyv. De ettől függetlenül a bíróság megállapította a kijavítási és kiegészítési kérelem elkésetttségét.

A 2015. április 28-i tárgyalás és az ott elhangzottak nagyon lényegesek voltak a büntetőeljárást tekintve. Ezen a tárgyaláson hallgatták meg a 3 kirendelt fegyverszakértőt, akik meghallgatása azért volt fontos, mert nem voltak egyöntetűek a szakvélemények, azon vonatkozásban, hogy a vádbéli cselekményeket engedélyköteles és a büntetőjogi értékelés szempontjából löfegyverrel, vagy pedig nem engedélyköteles elöltöltős fegyverrel követték el. Előadjuk, hogy a fegyverszakértők meghagyták annak a lehetőségét, hogy a fegyver nem engedélyköteles elöltöltős fegyver volt. Ezért volt fontos a felvett jegyzőkönyv tartalma, ami a védelem és a terhelt álláspontja szerint a vádlott bűnösségét befolyásoló kérdésekben nem pontosan tartalmazta az elhangzott szakértői megállapításokat, továbbá a jegyzőkönyv hiányos is volt, a terhelt javára mutató részleteket nem tartalmazott a jegyzőkönyv.

A Be 252. § (1) bekezdése rögzíti, hogy legkésőbb 8 napon belül kell elkészíteni a jegyzőkönyvet. A Be. 253. § (1) bekezdés pedig rögzíti, hogy ha 8 napon belül nem készült el a jegyzőkönyv akkor a bíróság 8 napon belül értesíti az ügyészt, a védőt és a vádlottat a jegyzőkönyv elkészülésének várható időpontjáról. Jelen esetben sem az eljárási törvényben biztosított 8 napos határidő, sem pedig az előzetes értesítési kötelezettség nem teljesült az elsőfokú bíróság részéről.

Álláspontunk szerint Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogot sérti az, hogy a bíróság azzal korlátozza a védőt, és a terheltet, hogy egy a bíróság által sem meghatározott időpontban készíti el a jegyzőkönyvet, jóval az eljárási határidőn túl, de meg nem tudja határozni azt, hogy konkrétan mikor is készült el a jegyzőkönyv, azonban a jegyzőkönyv kijavítási kiegészítési kérelmet ettől függetlenül határidőn túlnak minősíti és azt elutasítja. Így a jegyzőkönyv tartalmát a valóságtól eltérően határozza meg és lényegében hozzáigazítja a szóban már kihirdetett ítéleti tényálláshoz, hogy igazolja a bíróság ítéletét.

Előadjuk, hogy a terhelt mivel előzetes letartóztatásban volt, még az iratokat sem tudta megtekinteni, a szabadságát korlátozó kényszerintézkedés miatt. A terhelt többször érdeklődött a jegyzőkönyv iránt a vezető védőnél, aki pedig többször érdeklődött a bíróságon a jegyzőkönyv elkészülésének időpontjáról, holott a bíróságnak a tisztességes eljárási követelményének megfelelően, a védőt és terheltet arról kellett volna értesítenie, hogy mikorra várható a jegyzőkönyv elkészülte, nem pedig olyan helyzetet keletkeztetni, hogy a vezető védőt elzárják a jegyzőkönyv elől. Egy első fokon befejezett ügyben különösebb ok nincs arra, hogy a védő az elsőfokú iratokat tanulmányozza az elsőfokú írásba foglalt ítélet kézbesítése előtt. Azonban ezen iratbetekintéskor (2015. június 24-én) sem volt fellelhető a jegyzőkönyv az iratokban. A jegyzőkönyvet postai úton kapta meg a vezető védő és ezt követően tudta előterjeszteni a védelem a kijavítási és kiegészítési kérelmet.

Az indítványozó álláspontja szerint nem lehet az Alaptörvénnyel összhangban egy olyan ítélet, ami egy olyan jegyzőkönyvre alapítja az ítéleti tényállást amiről a bíróság meg sem tudja határozni azt, hogy a jegyzőkönyv mikor készült el és a védelmet, a terheltet azonban lényegét tekintve elzárta a az érdemi és hatékony jogorvostattól. Nem tisztességes eljárás az, ahol a védelemtől úgy követelnek meg egy eljárási határidő betartását, hogy a határidő kezdetét sem tudja a bíróság meghatározni. Nem tisztességes az sem, hogy míg a védelemmel szemben rigorózan betartatják, az eljárási határidőt, – aminek a kezdete nem állapítható meg – a bírósággal szembeni jegyzőkönyv elkészítési határidőt, illetve annak elmulasztása miatti értesítési kötelezettséget pedig figyelmen kívül hagyja a bíróság, a és bírósági mulasztások következményeivel a védelmet sújtja.

A bíróság lényegében a fenti parttalan eljárásával elzárta a védőt és terheltet attól, hogy kérhesse azt, hogy az ügy érdemi megítélése szempontjából kardinális szakértői véleményeket, megnyilatkozásokat pontosan tartalmazza a jegyzőkönyv.

Az ítéletet ezen jegyzőkönyvben rögzített szakértői megállapításokra alapították a bíróságok, ez alapján állapították meg azt, hogy engedélyügyi szempontból lőfegyverből adták le a lövéseket, és bagatellizálták el azt, hogy felmerül annak a lehetősége, hogy engedélyügyi szempontból nem engedélyköteles fegyverből adták le a lövéseket.

A másodfokú bírósági eljárásban csatolta védelem a fenti tárgyalás hanganyagát és leiratát is. Ami szintén igazolta, azt, hogy a bíróság által meg nem határozható időben készített jegyzőkönyv nem a valóban elhangzottakat tartalmazza, azonban azt figyelmen kívül hagyta a bíróság, és ragaszkodott a bíróság által „meg fogalmazott” szakértői megnyilvánulásokhoz.

A fenti eset is rávilágít arra, hogy mind a jegyzőkönyvek nem pontosan tartalmazzák az elhangzottakat, és azok elkészítése, illetve a terheltekkel védővel való közlése sem jogállami keretek között történik. Ami sérti a jogbiztonság követelményét és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot is.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Rendes jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésemre a másodfokú, jogerős ítélettel szemben.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Egyik ilyen eljárás sincs folyamatban/kezdeményezés alatt.

Kelt: Budapest, 2017. 05. 29.

képviselőtében:

Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda
Dr. Pataki Norbert András ügyvéd
1027 Budapest, Bem rkp. 46. I./6.
T.: 786-0520; F.: 445-0539; M.: 06-30-911111
E-mail: norbert.pataki@avocat.hu

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, abban az esetben, amennyiben az indítványozó jogi képviselővel jár el
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Nyomozati irat 545-556. oldal fizikus szakértői vélemény
4. Nyomozati irat 539-544. oldal mintavételi jegyzőkönyv
5. Nyomozati irat 151-160. oldal helyszíni szemle jegyzőkönyve
6. Nyomozati irat 121. oldal helyszíni jelentés
7. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.31.394/2015/29. Ítélete
8. BRFK VI. kerületi Rendőrkapitányság 01060-105/1-15/2017.P. Határozat
9. Budai Központi Kerületi Bíróság 8.B.XI.493/2014/84. végzés
10. Fővárosi Törvényszék 28. Beüf. XI. 13. 126/2015/3. végzés
11. [redacted] jegyzőkönyv kijavítási kérelme
12. A II. Fokú ítélet boríték másolata

